

เทศน์อบรมพระวาส
ณ วัดสันติธรรมาราม อ.โพธาราม จ.ราชบุรี
เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ [บ้าย]
สุดท้ายก็ได้ครองธรรม

วันที่มอบทองวันนั้นทราบว่าเขาถ่ายทอดสดไม่ใช่เหรอ (ถ่ายครับ) เขาถ่ายทอดสดนะ ทางนี้จะเห็นกันรีเปล่าไม่รู้ วันที่ ๑๐ ที่ผ่านมานี้ มอบทองคำธนาคารชาติ เขาถ่ายทอดสด ทางนี้ได้เห็นไหม เห็นอยู่เหรอ วันนั้นมีแต่ถ่ายทอดสดพิธีการต่าง ๆ การเทศนาว่าการหลงตาไม่ได้เทศน์อะไรเลย วันนั้นนะ ไม่มีเวลาเทศน์ด้วย ทั้งงานยุ่งมากเหนื่อยมากด้วย ตั้งแต่การสวดการอะไรก็มอบให้พระทำทั้งหมด ท่านสวดเราไม่สวด แต่เวลากินเรากินก่อนใครนะ เวลาสวดเราไม่สวด หัวหน้าเป็นอย่างนั้นนะ

พูดถึงเรื่องการฉัน หัวหน้าทางฝ่ายกรรมฐานนี้ ชอบเขตมันก็ต่างกัน คือทางปริยัติมีอยู่ทั่ว ๆ ไป ไม่ค่อยมาฉันรวมกัน ฝ่ายกรรมฐานนี้ส่วนมากฉันรวมกัน เวลาฉันนี้ก็มารวมกันฉัน เช่นมารวมที่ศาลา มาฉัน เพราะฉะนั้นกฎระเบียบของส่วนรวมจึงต่างกัน ปริยัติมันต่างคนต่างอยู่ แม้จะอยู่ในวงเดียวกันนี้ ใครฉันก็ได้เลย พอนั่งรวมกันพร้อมแล้วฉันไปได้เลย ไม่มีอะไรถือสืถือสากัน เพราะไม่ถือว่าเป็นความเสียความเคารพหรือไม่เสีย ไม่ถือ นี่ทางฝ่ายปริยัติ แต่ทางฝ่ายปฏิบัติแล้ว โอ้ย จิตใจทั้งหมดรวมอยู่กับหัวหน้า คอยดูหัวหน้า ทุกอย่างถ้าหัวหน้ายังไม่เคลื่อนไหว บรรดาลูกวัดนี้สงบเงียบ จดจ่อด้วยความเคารพ เป็นอย่างนั้นต่าง

เฉพาะเรื่องการฉันนี้เคารพมากที่สุดทีเดียว ถ้าหัวหน้ายังไม่ได้ฉัน ยังไงลูกวัดจะไม่ฉันเป็นอันขาด วางฉันเถอะ ด้วยความเคารพมีน้ำหนักมากกว่าการฉันก่อนหรือฉันภายหลัง นี่เป็นชนบประเพณีของพระกรรมฐาน สำหรับหลวงตามันเคยทั้งสองฝ่ายแล้ว เรียกว่าเข้านอกออกในได้หมด คือหลวงตาบ๊ว เข้าใจไหม ทางปริยัตินี้ก็เข้าได้หมด ไม่ว่าจะเป็นวัดนอกวัดใน วัดราษฎร์วัดหลวง เราเข้าหมดเลย เข้าสมาคมได้หมด ที่นี้ทางกรรมฐานก็เหมือนกัน กรรมฐานเราก็เข้าได้หมดเหมือนกัน ที่ไหน ๆ ยิ่งปรากฏว่ามีชื่อเสียงโด่งดัง องค์นั้นมีชื่อเสียงโด่งดังอย่างนั้น ๆ เราจะจดจ่อองค์นั้นละสำคัญ เข้าเลย ๆ เพราะฉะนั้นจึงเรียกว่าเข้านอกออกในได้หมดละหลวงตา

ที่นี้ชนบประเพณีของวัดทางฝ่ายปริยัติกับทางฝ่ายปฏิบัติต่างกันยังไงบ้าง นี่ก็รู้ได้หมด เพราะเราเคยแล้ว ปริยัติท่านปฏิบัติอย่างนั้น ๆ ฝ่ายปฏิบัติท่านปฏิบัติอย่างนี้ ๆ แต่การกล่าวทั้งสองนี้หมายถึงอยู่ในกรอบของธรรมวินัยด้วยกัน ไม่มีฝ่ายใดที่จะข้าม

เกินพระธรรมวินัย เพราะฉะนั้น คำว่าต่างจึงต่างอยู่ในวงของธรรมวินัยเท่านั้นเอง ไม่ได้ต่างไปเพื่อการทำลายธรรมวินัยแต่อย่างใด เรียกว่าต่างเป็นฝ่ายธรรมไปเลย ถ้าเป็นฝ่ายพระวินัยนี้ข้ามไม่ได้

คราวนี้ก็ได้มากรุงเทพฯ เกี่ยวกับเรื่องการมอบทอง ๕๐๐ กิโลเต็ม มาคราวนี้ได้ทองคำ ๕๐๐ กิโลเต็มตามที่กำหนดไว้ และดอลลาร์ได้ ๓๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ เรียกว่าพอดี ในช่วงนี้ถือว่าพอดี ได้ดอลลาร์ถึง ๓๐๐,๐๐๐ นี่ก็พอใจเต็มที่แหละ เราคิดที่แรกกลัวว่าจะไม่ได้ ๓๐๐,๐๐๐ เพราะมันขาดอยู่มาก ก่อนเรามากรุงเทพฯ ดูเหมือนขาดตั้งหลายแสนหลายหมื่นนะ ดูเหมือนได้ ๒๓๘,๐๐๐ หรือไง นั่นแหละที่เราได้มารวมแล้วได้ ๒๓๘,๐๐๐ จากนั้นก็มาได้ใหม่ทั้งหมดเป็นจำนวน ๓๐๐,๐๐๐

นี่ละเงินจำนวนที่ขาด มันไม่ได้ขาดน้อย ๆ ขาดมาก จนถึงกับเราวิตก เสี่ยงได้เสี่ยงเสียจะได้ ๓๐๐,๐๐๐ หรือไม่ได้ วังนั้นนะ ถ้าไม่ได้เราก็ไม่เสียใจ ได้เราก็พอใจ เพราะเงินดอลลาร์นี้ขาดอยู่มาก ขาดอยู่ร่วม ๔๐,๐๐๐-๕๐,๐๐๐ นะ แล้วมากรุงเทพฯ นี่มาถึงวันที่ ๗ วันที่ ๘ วันที่ ๙ ตอนเช้าท่วมปั๊บเลยเชียว เต็มเอี้ยด ๓๐๐,๐๐๐ พอได้เข้าทั้งทองคำและดอลลาร์ ได้นำเข้าสู่คลังหลวงด้วยความภาคภูมิใจทุกอย่างไม่บกพร่องแต่อย่างใด แล้วเป็นไปตามกำหนดโดยแท้ก็คือทองคำ จะขาด ๕๐๐ กิโลไม่ได้ นี่เราสั่งขาดมาเลยทีเดียว ขาด ๕๐๐ กิโลไม่ได้ ต้องให้ได้ ๕๐๐ กิโล

ส่วนดอลลาร์ความมุ่งหวังเราก็อยากได้ ๓๐๐,๐๐๐ ให้เข้าพร้อมกัน แต่นี่เงินเรายังขาดอยู่มากดอลลาร์ ได้แค่ไหนก็บุกกันไปนี่แหละ ก็บุกไปเรื่อย พอมาถึงวันที่ ๗ ตอนเย็น วันที่ ๘ ก็เอากัน พอถึงวันที่ ๙ ฉันทิ้งหั่นเสร็จเอากันใหญ่เลยครบปั๊บ ๓๐๐,๐๐๐ นั่นแหละจึงได้เข้าทั้งสอง คือดอลลาร์และทองคำด้วยความภูมิใจทั้งสองอย่างเลย และต่อจากนี้ไปเราก็จะได้พยายามหาอย่างเดิมนี่แหละ คือจะเข้าเป็นพัก ๆ เวลานี้ได้ประกาศให้บรรดาพี่น้องทั่วประเทศไทยได้ทราบทั่วกันแล้วว่า เราเข้าแต่ละครั้ง ๆ นี่สำหรับทองคำต้องให้ได้ ๕๐๐ กิโล คือ ๕๐๐ กิโลเข้าที ๆ แต่ก่อนไม่ได้ประกาศ ได้แค่ไหนหรือสมควรที่จะเข้าก็เข้าเลย มาระยะหลังนี้เมื่อมันแน่นอนดี เราเลยบอกว่าให้ ๕๐๐ กิโลแล้วค่อยเข้า พอได้ ๕๐๐ กิโลแล้วเข้าที

เวลานี้เราได้เข้าโดยสมบูรณ์แล้วสำหรับทองคำเรา เข้าสู่คลังหลวงเป็นจำนวน ๕,๕๕๕ กิโลครึ่ง ที่เข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ส่วนดอลลาร์เข้า ๗ ล้านกับ ๑ แสนเศษ ที่เข้าแล้วนะ เข้าอย่างตายตัว ไม่มีขึ้นมีลง เวลามันอยู่นอกคลังหลวงมันขึ้นลงเรื่อยนะ ลูกศิษย์ลูกหาเขามาพูดกวนหูด้วย เวลานี้ทองคำล้งขึ้นอย่างจั้น ขึ้นไหนก็ขึ้นเถอะนะ เราโมโห เอาจับมันเข้ามาคลังหลวง ชังไว้ในคลังหลวงนี่นะ มันไม่มีขึ้นมีลงได้ละ ไป ไปหา

จับมา เราว่าอย่างงี้ จับเข้าสู่คลังหลวง มันขึ้นมันลงไม่ได้ละ มันติดคุกแล้วนี่นะ เวลา
มันติดได้ ไปหาจับมันมา มันตื้อนัก เราว่างั้น

น้ำมันก็ได้ถึง ถ้าเป็นตันก็เรียกว่า ๕ ตัน น้ำหนักทองคำได้ ๕ ตันกับ ๕๕๙ กิโล
กรัมแล้วเวลานี้ เข้าคลังหลวงเราโดยสมบูรณ์แล้วทุกอย่าง ขาดอีก ๔ ตันกว่า นี่ละที่พี
น้องชาวไทยเราทั้งประเทศ เราจะได้รวมกันในจำนวนที่ยังขาดนี้ ๔ ตันกว่าหรือ ๔,๐๐๐
กิโลกว่านี้ ให้เข้าถึงจุด รวมแล้วให้เป็น ๑๐ ตัน หรือ ๑๐,๐๐๐ กิโล ว่างั้น พอได้ตามนี้
แล้วหลวงตาก็คพอใจทุกอย่าง หหมด เรียกว่าความเป็นห่วงเป็นใยกับความยากจนชั้น
แค้นของพี่น้องชาวไทยเราเรียกว่า หหมด พอได้ตามจุดที่เรามุ่งหมาย ซึ่งจุดที่มุ่งหมาย
นั้นเราได้พิจารณาแล้ว อะไรจะพอดิบพอดี พอพืดพอเหวี่ยงกันไปได้ก็คือว่า ต้องให้ได้
ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน

ถ้าได้นี้แล้วพอพืดพอเหวี่ยง เมืองไทยเป็นเมืองไทย หายใจโล่ง ไม่อึดอัด ถึงจะ
ยังไม่หายใจเต็มปอด แต่ก็หายใจโล่ง นี่แหละที่ว่าพอได้ถึงจุดนี้แล้ว เราก็เรียกว่า ไม่
อยากรบกวนพี่น้องทั้งหลายอีก กวนกันหาอะไรนักหนา ตั้งแต่กวนมานี้ก็มากต่อมาก
หนักต่อหนักด้วยกันอยู่แล้ว เมื่อพอหายใจได้บ้าง เอาต่างคนต่างหายใจไปเถอะ ว่างั้น
เลยนะ เราจึงว่าปล่อย ที่นี้ปล่อย พอได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน สำหรับดอลลาร์นั้นค่อนข้าง
แน่นแล้วตั้งแต่บัดนี้ว่า เมื่อทองคำได้น้ำหนัก ๑๐ ตันแล้ว ดอลลาร์จะต้องได้ ๑๐
ล้าน แน่นนอน เป็นความแน่ใจได้แล้ว หากว่ายังขาดเท่าไรก็นี้จะแหละจะไปหาออกอ้อนเอา
จากพี่น้องทั้งหลายในบรรดาดอลลาร์นี้ให้ได้ ๑๐ ล้าน อันนี้จะออกอ้อนอยู่เพื่อให้ได้
๑๐ ล้าน

ส่วนทองคำเมื่อได้ ๑๐ ตันแล้วตัดเลยที่นี้ สมบูรณ์แบบ พอใจ เพื่อจะให้มันสม
ดุลกันคือว่า ดอลลาร์เราก็เข้าไปให้ได้ ๑๐ ล้าน หากยังไม่พอก็ออกอ้อนกับพี่น้องทั้ง
หลายอีกจนพอ ๑๐ ล้านนะ จุดใหญ่ของหลวงตาที่ได้ช่วยพี่น้องทั้งหลายนี้ หลวงตาได้
ช่วยจริงๆ นะ ก็เคยได้พูดหรือได้เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้วว่า ข้าศึกอันใหญ่
หลวงของเรานี้ ในชีวิตของเราตั้งแต่เกิดมา ว่างั้นเลยนะ เป็นพรรวาสมาก็เป็นเวลา ๒๐
ปีกับ ๙ เดือน เราเริ่มบวชในวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ คำนวณดูอายุของเราได้
๒๐ ปีกับ ๙ เดือน นี่เราบวชมา

ชีวิตของเราในคราวเป็นมนุษย์ที่ยังไม่ได้บวช ก็หนักเหมือนโลกเขาทั่ว ๆ ไป
แต่ไม่ได้หนักหนาถึงกับการสละชีพด้วยงานนั้น ๆ นะ แต่เราบวชในศาสนานี้ การเรียน
ก็ไม่ได้สละ เรียนหนักเรียนเบาเล็กน้อยเพียงไร ยากก็ทราบว่ายากเหมือนทั่ว ๆ ไปที่
ศึกษาเล่าเรียนกัน ก็ไม่มีอะไรป้กใจให้สะเทือนมาก จนถึงขนาดที่ว่าลืมไม่ลงจนกระทั่ง
บัดนี้เหมือนออกปฏิบัติ คราวนี้เป็นคราวสำคัญมาก พอหยุดจากการเรียนก้าวขึ้นสู่กฎ

เขา โดยได้รับโอวาทจากหลวงปู่มั่นเต็มหัวใจแล้ว นั่นแหละตั้งแต่บัดนั้นมา เรียกว่าขึ้นเวทีแล้ว จะพีดกับกิเลสซึ่งเป็นตัวมหากัณฑ์ ย้ายดีแลกหัวใจเรามา ให้เกิดให้ตาย แยกห้ามไปด้วยกองทุกข์ไม่มีเวลาจบสิ้นเลย คราวนี้จะเอาให้กิเลสพัง จึงตั้งลง เรียกว่าสองจะเป็นคู่แข่งกันต่อไปไม่ได้

หนึ่ง ถ้ากิเลสเก่งกว่าเรา ให้กิเลสอยู่บนเวที เราต้องตกเวทีตายไปเลย ไม่ได้พิน ถ้าพินขึ้นมายังจะขึ้นพีดกับกิเลสอีก วังนั้นเลยนะ ต้องตายไปเลยไม่พิน สอง ถ้าธรรมมีอำนาจพีดกิเลสขาดสะบั้นลงตกเวทีลงไป กิเลสไม่มีวันพิน เราอยู่คนเดียว ธรรมกับใจครองกันครอบโลกธาตุอยู่บนเวที อยู่บนไตรโลกธาตุด้วยความสง่างามจำภายในจิตใจ มีสองอย่างเท่านั้นที่ได้ตั้งกัน มันเก่งกว่าแซมเปียน คือแซมเปียนเขาชนะแบบไหนเขาก็ไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ ชนะชนะชนะแพ้แพ้แพ้ไปธรรมดา ๆ หากว่าจะตายก็ด้วยเหตุบังเอิญเท่านั้น เขาไม่ได้ตั้งใจว่าจะต่อยกันให้ตาย เขาต่อยเอาความแพ้ความชนะ เอาชื่อเอาเสียงตามสมมุตินิยม ที่เรียกว่า กีฬา ๆ เท่านั้นเอง

แต่เราขึ้นต่อยกับกิเลสนี้นั่น เอาหนักเลยเชียว คือเอาชีวิตเข้าแลกเลย ถ้ากิเลสเก่งให้กิเลสอยู่บนเวที เราตายไปแบบไม่พิน ถ้าพินกลับมาแล้วมันจะขึ้นเวทีพีดกับกิเลสอีก กิเลสต้องเอาไม่ให้เราพิน เราถึงจะตายไปเลย นี่ข้อหนึ่ง อีกข้อหนึ่ง ถ้าเราเก่งกว่ากิเลส กิเลสต้องพังพินขึ้นมาไม่ได้ เอาให้กิเลสพัง ม้วนเสื่อไปเลย ครองอมตะมหา นิพพานเต็มหัวใจโดยถ่ายเดียวเท่านั้น นี่พีดกันตั้งแต่บัดนั้น เมื่อได้รับโอวาทจากหลวงปู่มั่นว่ามรรค ผล นิพพานเต็มเปี่ยมเหมือนน้ำมหาสมุทร เป็นแต่เพียงว่า พวกจอกพวกแหนมันปกคลุมหุ้มห่อ น้ำมหาสมุทรกว้างแสนกว้าง จอกแหนมันครอบไปหมด

จอกแหนคืออะไร คือกิเลส น้ำมหาสมุทรได้แก่ธรรมอยู่บนหัวใจเรา น้ำมหาสมุทรมันครอบธรรมนี้ไว้บนหัวใจเรามากเหมือนกัน ไม่ให้มองเห็นบาป เห็นบุญ เห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นนิพพานอะไรเลย จนกระทั่งที่ว่า เกิดมาทั้งคนเสียชาติเป็นมนุษย์มาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตายนี้มีมาก เฉพาะอย่างยิ่งในเมืองไทยเรา ย่นเข้ามาคือชาวพุทธเรา มีความรู้สึกที่จะสังหารตนให้ฉิบหายป่นปี้ อย่างนี้มีเยอะนะ ธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วกลายเป็นธรรมธาตุนี้ คือพระพุทธเจ้าตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ นี้พอตรัสรู้ปัจุบันนี้ จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันครอบโลกธาตุ เรียกว่า ธรรมธาตุ

พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาก็หมิ่นก็แสนก็ล้าน ๆ ๆ ๆ พระองค์เป็นธรรมธาตุเหมือนน้ำมหาสมุทรครอบโลกธาตุไปหมดเลย นี่ธรรมประเภทนี้ที่มีอยู่ในโลกให้สัตว์ทั้งหลายกราบไหว้บูชาตลอดมาเวลานี้ แต่สัตว์โลกมองไม่เห็น เพราะกิเลสมันยังปิดใจเราที่จะเปิดรับธรรมทั้งหลายเหล่านั้น ไม่มีอะไรจะรู้ยิ่งกว่าใจที่จะเปิดรับธรรมของจริงของเลิศเลอทั้งหลาย ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ผ่านมาแล้ว ๆ ได้เหมือนใจดวงนี้ คือปรับตัวให้เข้า

เต็มที่แล้วจะรับกันได้โดยสมบูรณ์แบบ โดยไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้าพระองค์ใด เหมือนกันหมด

กิเลสมันครอบเอาไว้ ธรรมเต็มหัวใจแสดงตัวออกไม่ได้ กิเลสคือความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหา เรียกว่ากิเลส ซึ่งเป็นเหมือนจอกเหมือนแหนทั้งนั้น ปกคลุมไว้หมด ความโลภมันแตกแขนงไปเท่านั้นก็ลืมนี่เป็นลืมนายคนเรานะ คนเรากล้าโลภมากๆ ไม่มีป่าช้านะ มีแต่หวังจะร่ำจะรวย จะสวยจะงาม จะดีจะเด่น จะเหยียบหัวคนทั้งโลกไป แม้เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหมก็ยังจะเหยียบให้สูงกว่าเขาไปอีก นี่คือความโลภ ในหัวใจมันพองตัว มันทำให้ลืมนบุญ ลืมนบาป ลืมนดี ลืมชั่ว ลืมเป็น ลืมตายไปหมด นี่คือกิเลส

ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจเอานะ อันนี้แหละที่มันครอบในหัวใจเรา ทำให้เราลืมนี่ ลืมตัวอยู่ตลอดเวลา ความโลภ ไม่พอใจในสิ่งโดยยอมแสดงพื้นไฟขึ้นมาในหัวใจดวง กิเลสนี้แหละ กิเลสมันฝังอยู่ในนี้ พอฆ่า ฆ่า แก่กันแบบไหนเอาทั้งนั้น ผูกโกรธผูกแค้น ผูกกรรมผูกเวรจากความเคียดแค้นของกิเลสที่มันตัวโกรธ ๆ ก็กิเลสในหัวใจนี้แหละ นี่ก็เหมือนจอกแหนอันหนึ่งมันปิดเอาไว้ จึงไม่เห็นบุญเห็นบาป ไม่เห็นผิดเห็นถูก ประการใด ไม่มีการยับยั้งชั่งตัวที่ผ่อนคลายเป็นอันขาดเลย จะเอาให้ได้อย่างใจ นี่เรียกว่ากิเลส ตัวเป็นมหากัณฑ์ต่อตัวนั่นเอง และกระจายไปเป็นไฟต่อผู้อื่น ท่านเรียกว่ากิเลส

กิเลสนี้แลที่เทียบว่าจอกแหน นี่เป็นประเภทที่สอง ประเภทที่หนึ่ง คือความโลภ ก็ได้ชี้แจงให้ทราบแล้ว ประเภทที่สองก็เป็นจอกเหมือนกันครอบไว้ ประเภทที่สาม ราคะตัณหา ตัวนี้ตัวรุนแรงมากนะ ราคะตัณหาที่อยู่ใต้ของความโลภ อยู่ใต้ของความโกรธ หนุนความโลภ หนุนความโกรธ ให้แผ่ลงฤทธิ์ขึ้นมา สุดสายตาเรา ถ้าว่าเราว่าตาดูก็สุดสายตาดู มองไม่เห็นเลย ทุกอย่างสุดไปหมด เพราะอำนาจของราคะตัณหา ความไม่อึดพอกในหญิงในชาย เมื่อไม่อึดพอกแล้ว อันนี้ซึ่งเป็นรากใหญ่แล้ว ก็อยากได้อันนั้น อยากได้อันนี้มาพอกพูนตัวราคะตัณหาให้เด่นดวงขึ้นไป นี่ละตัวสำคัญมาก

นี่เราพูดย่อ ๆ นะ ให้ท่านทั้งหลายขยายออกไปเองก็แล้วกัน นี่ก็คือจอกแหนที่ปกคลุม เพียงสามกองทัพบกกิเลสเท่านั้นเป็นจอกเป็นแหนปกคลุมจิตใจ สัตว์โลกเคลิ้มหลับไปไม่มีวันตื่นนอน บางคนตั้งแต่เกิดมาไม่ระลึกถึงบุญถึงบาปอะไรเลย มีแต่จะเอาให้ได้อย่างใจๆ ตายทิ้งเปล่า ๆ ยิ่งกว่าขอนซุงทั้งท่อนนี้มากต่อมาก นี่ละมันน่าสลดสังเวชสัตว์โลกเรา ซึ่งเป็นผู้มีคุณค่ายิ่งกว่าบรรดาสัตว์ทั้งหลาย แล้วก็มาไร้ค่ายิ่งกว่าสัตว์ไปอีกมันเลวที่สุด ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้

นี่เราพูดถึงเรื่องตัวมหากัณฑ์อยู่ในใจ มันฝัง ทั้งท่านทั้งเราจะตำหนิใครไม่ได้นะ มันทกมีอยู่ในหัวใจของทุกคน ทั้งสัตว์ก็มี ขึ้นชื่อว่าจิตดวงนี้มีอยู่ที่ไหน ตัวกิเลสทั้ง

สามประเภทนี้มันจะครอบไว้หมดทุกดวง ไม่ว่าสัตว์ ไม่ว่าบุคคล แม้แต่เปรตผีก็ยังมี แต่มีหนักเบาต่างกันเท่านั้น นี่ละท่านเรียกว่า มหาภัย มันปกคลุมน้ำอัมตะ มหานิพพานที่มีอยู่ในดวงใจของเรา เรียกว่าเลิศเลอที่สุดอยู่ในหัวใจของเรา มันปิดไว้หมด ให้เห็นสิ่งเหล่านี้เป็นของเลิศเลอแทนกันกับธรรมไปเสีย มันก็เหยียบย่ำทำลาย ธรรมลงไป

ธรรมก็เลยมีคุณค่าสู่ความโลภไม่ได้ ความโกรธไม่ได้ ราคะตัณหาไม่ได้ มันก็สนุกเหยียบละที่นี้ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา สนุกเหยียบหัวใจสัตว์ ไม่มีวันลืมหูลืมตา เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด ตั้งแต่เกิดมาแล้วก็ตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมาวันหนึ่ง ๆ จนกระทั่งถึงหลับ บางรายหลับไม่ได้ หลับไม่ลง เพราะอารมณ์ของกิเลสมันพาฟุ้งเพื่อเห่อเหิมติดดินด้วยความเสียใจ นี่สำคัญมาก นอนไม่หลับ บางรายเป็นบ้าไปก็มี นี่แหละมันบีบปี้สไฟอยู่ในหัวใจดวงนี้ นี่เราสรุปถึงเรื่องภัยนะ ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ ว่า มันมีอยู่ในหัวใจทุกคน ขอแต่มีสิ่งมากระทบมันนะ มันเหมือนไฟอยู่ในเตา อยู่ในเตามันไม่มีเชื้อเข้าไปเสริมมัน มันก็อยู่ในเตา ร้อนระอุอยู่ในเตา มันไม่แสดงเปลวออกมา พอมีเชื้อไฟใส่เข้าไปนี้ มันจะแสดงเปลวขึ้นมา

อันนี้หัวใจของเราทุกคน กิเลสตัวนี้เหมือนไฟอยู่ในเตา เมื่อไม่ได้รับเชื้อความกระทบกระทั่งอื่นมันก็ไม่แสดงตัว ถ้าได้รับความกระทบกระทั่งอื่นรุนแรงขึ้นมา เฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายชั่ว นี่มันจะเป็นไฟขึ้นมาในหัวอกเรานะ ที่นี้ดูอะไรดูไม่ได้ มีแต่จะเอาจะสังหารอย่างเดียว เอาให้แหลก ให้เป็นผุยผงไปโดยถ่ายเดียวเท่านั้น นี่แหละกิเลสตัวนี้มันรุนแรง เราเรียกว่า มหาภัย ให้พี่น้องทั้งหลายทราบนะ นี่ก็มาย่นเข้าถึงวิธีการสังหารกัน เกี่ยวกับเรื่องเราช่วยโลก เราบวชมาเป็นฆราวาส หนักเราก็อมรับว่าหนัก แต่เราไม่เคยสละชีวิตจิตใจกับงานนั้น ๆ ทำไม่เสร็จทิ้งไว้วันหลังทำต่อไป ไม่เป็นข้อหนักใจถึงขนาดที่จะสละชีวิตต่องานการนั้น ๆ ที่ทำยังไม่สำเร็จนั้นเลยนะ

แต่งงานฆ่ากิเลสนี้เอาจริงเอาจังมาก เรียกว่า สละหมดเลย การบวชมาก็รักษาศีล รักษาธรรมมาธรรมดา การเรียนหนังสือก็เรียนมาเป็นธรรมดา มีหนักเบาเล็กน้อยยอมรับว่าหนักเป็นธรรมดา มาถึงจุดที่จะฆ่ากิเลส เพราะได้ฟังอรรถพึงธรรมจากหลวงปู่มั่นแล้ว ธรรมะนี้เหมือนท้องฟ้ามหาสมุทร เต็มอยู่ในหัวใจเรานี้แหละ เป็นแต่เพียงว่า ถูกกิเลสที่เป็นเหมือนจอกเหมือนแห่น้ำมันปกคลุมหุ้มห่อ “เอา ให้ท่านเร่งนะ” นั้นเวลาท่านเอานะ ให้ท่านเร่งนะ มีดไม่มีดที่ไหน ดิน ฟ้า อากาศ วันนี้มีด วันหลังสว่างมาได้ แต่มันมีดในหัวใจเพราะกิเลสปิดบังนี้ไม่มีวันสว่างนะ ให้เปิดอันนี้ออก สิ่งนี้จะเปิดออกได้ด้วยเครื่องมืออันใด ด้วยวิธีใด มีธรรมเท่านั้นเปิด เอาธรรมเปิดออก

ความโลภมันโลภมาก ๆ ลากมันออกมาสู่ความเสียสละ ทำบุญให้ทาน สงเคราะห์สงหาเพื่อนบ้านร้านตลาด สัตว์ทั้งหลาย พอสงเคราะห์กันได้แค่นั้น เอาสละ กัน ช่วยกันไป มนุษย์เราเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกัน ให้เห็นอกเห็นใจกัน เสียสละไป เพื่อชนะความเห็นแก่ตัว ความโลภ ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเอารัดเอาเปรียบนี้ลง ไป แล้วเราก็จะอยู่เป็นสุข เรายื่นอะไรให้ใครได้ แม้แต่ยื่นขนมให้เด็ก เด็กก็ดีใจ และยื่น เงินให้เด็ก เป็นยังไง ทำไมเด็กถึงดีใจได้ นั่นแหละความดี เข้าไปที่ไหนไม่มีใครไม่ล้าสมัย

ความเสียสละ ของเรานี้ควรจะได้กินเต็มปากเต็มท้องเรา แต่เราไม่กิน เงินทอง นี้เราไปใช้ที่ไหนก็ได้เต็มกำลังของเราที่มีอยู่ สมบัติของเราที่มีอยู่ แต่เราไม่กิน อันนี้เรา จะเสียสละ ยื่นไปให้เด็ก พอเด็กได้รับเงินเท่านั้นแหละ เด็กยิ้มให้เห็นแล้วใช่ไหม นี่ แหละคือความดี ยื่นไปถึงไหน คือยื่นน้ำใจให้กัน มีความรื่นเริงบันเทิง เด็กก็รักผู้ใหญ่ ขึ้นมาทันทันทันใด ยื่นอาหารให้หมาก็เหมือนกัน โยนอาหารให้หมา หมาทั้งกินทั้งมองดู เราผู้ให้เขาจะ ทั้งกินทั้งมองดูเรา เห็นวันหลังติดปั๊บเลย นั่นเห็นไหม อำนาจแห่งความ ดี ติดได้ถึงใจสัตว์ เราเป็นผู้เสียสละได้อานิสงส์มากเป็นคุณค่าตอบแทนเรา ไปที่ไหน ไม่อดอยากขาดแคลน

คนที่มีความเสียสละไม่ติดต้นอঁแต้ ไปที่ไหนเปิดเผยไปด้วยอำนาจแห่งทานของ ตน เป็นแม่เหล็ก หากมาดลบันดาลเกิดมีมาจนได้ จะเป็นจะตายไม่ตาย อำนาจแห่งบุญ แห่งกุศลที่เราเสียสละลงไป ส่วนความตระหนี่ถี่เหนียว เราอย่าไปหวังพึ่งมันนะ มีเท่าไร จะเอาเราให้จม ๆ เศรษฐีมีเงินกองเท่าภูเขา ตายแล้วจมได้เหมือนคนทั่ว ๆ ไป ที่ไปเผา ศพมันก็มีแต่ประชาชนของเราไปเผาศพ เอาฟืนไปเผา เงินกองเท่าภูเขาไม่เห็นมาช่วย เหลืออะไรเลย จะพาไปสวรรค์ก็ไม่ไป ไปนิพพานก็ไม่ไป ถ้างนorkเป็นได้เพราะความ เป็นห่วงเงินมาก เป็นได้ กองเงินกองทอง

นี่ละสิ่งสำคัญมันอยู่กับความเสียสละ ให้พี่น้องทั้งหลายจำไว้นะ นี่การเทศน์ ไปต้องขอภัย เทศน์ไปหลงลืมไปนะ เจื่อนไม่ต่อกัน นี่ก็พูดถึงเรื่อง ความเสียสละกับ ความตระหนี่ต่างกัน คนตระหนี่ถี่เหนียวไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม นอกจากนั้นเขายัง ระเวียงระวัง คนตระหนี่ยอมเป็นคนเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ เอารัดเอาเปรียบ พอได้แง่ ไหนมันจะเอา เพราะฉะนั้นคนที่มีความหัวใจด้วยกันเขายังต้องระวังกัน ระวังคนตระหนี่ถี่ เหนียว คนเสียสละเขาไม่ระวัง ไปที่ไหนยิ้มแย้มแจ่มใสอยากกราบไหว้บูชา คนมีจิตใจ กว้างขวางเต็มไปด้วยเมตตา นี่เป็นอย่างนั้นนะ

นี่แหละธรรมพระพุทเจ้า คือความเมตตาสงสารเจลี่ยเผื่อแผ่ แต่กิเลสที่เป็น ภัยของธรรมนั้นไปที่ไหนก็มีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียว นี่คือภัยของธรรม ภัยของเรา ภัย

ของส่วนรวมให้พากันปิดออก ๆ ให้อยู่ด้วยกันด้วยความเสียสละ ด้วยความเมตตา
สงสาร เกลี้ยเผื่อแผ่กันตามเกิดตามมีของเรา นี่เหมาะสมทุกคน นี่เรียกว่ากิเลส

เราก็เลยลืมนะว่าเราจะพัดกับกิเลสที่ไรก็ยังไม่พัด ไปนี่นั่นไปนั่นนี่ จะขึ้นเวที
พัดกับกิเลสที่ไรก็ยังไม่พัด มันยังไม่แล้ว บริษัทบริวารของกิเลสมันก็เยอะ ต้องหาดี
บริษัทบริวารมันเสียก่อน

ทีนี้เข้ามาอันใหญ่ละทีนี้ละ พอได้รับธรรมจากหลวงปู่มั่นเต็มเหนียว หายสงสัย
ถึงเรื่องมรรค ผล นิพพาน เหมือนว่ามรรค ผล นิพพาน อยู่ชั่วเอี่ยม ๆ เพราะอำนาจ
แห่งธรรมเปิดเผยให้เห็นอย่างเต็มที่ถึงเรื่องมรรค ผล นิพพาน ฟังอย่างถึงใจ นี่ขอสรุป
เอาเลยว่า ฟังอย่างถึงใจ เมื่อลงมาจากท่านแล้ว ทีนี้มันภาคภูมิทุกอย่าง เหมือนว่าตัว
ของเรานี้พองขึ้นหมดทั้งตัวนะ มันพอใจในธรรมท่าน ลงไปแล้วก็ถามปัญหาตัวเอง ทีนี้
มาหาครูบาอาจารย์องค์ที่ปรากฏชื่อลือนามสมใจเราแล้ววันนี้ ฟังธรรมะก็สมใจแล้ว ไม่
มีอะไรที่ต้องติ ภูมิใจเต็มที่แล้ว

ทีนี้เราเป็นยังงี้ กลับมาถามตัวเอง ธรรมะเป็นของจริงสุดยอดแล้ววันนี้ หาที่
สงสัยไม่ได้ ทีนี้ตัวของเราเป็นยังงี้ เราจะจริงเหมือนธรรมท่านไหม ทางนี้ก็ตอบขึ้นมา
อย่างทันทีทันใด ถ้าเป็นนักมวยไม่ต้องยกครู ตอบทันทีเลย ต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น
นั่นละตั้งแต่บัดนั้นมาหลวงตาบ้วนี่ทุกซ่ล้าปากแสนสาหัส ในการประกอบความ
 پاکเพียรชำระกิเลสตัวเป็นมหาภัยดังที่กล่าวนี้ละ นี่ละฟาดตรงนี้ ต้องเอาอย่างหนัก ๆ
เพราะเราหวังจะม้วนเสื่อมันให้หมดไม่ให้เหลือซากอยู่เลย มันจะเป็นเชื้อเป็นโคตรอัน
ลูกตามต่อไปอีก พัดกันเต็มเหนียว

นี่ละการบวชมาในศาสนา คราวนี้เป็นคราวที่หนักมาก จนกระทั่งลืมนิดนะ
หลวงตา ไม่ลืมนะ พอถึงคราวจะเป็นจะตายจริง ๆ มีเป็นระยะ ๆ การนั่งนี่พี่น้องทั้งหลาย
จะเชื่อไหม อย่างหลวงตานั่งภาวนา นั่งนี้ฟาดตั้งแต่หัวค้ำจนกระทั่งสว่าง นั่งขัดสมาธิทำ
เดียว ไม่มีคำว่าพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงที่ไหน เอา เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ปวดหนักก็
ปวดไป ปวดเบาก็ปวดไป ไม่มีข้อยกเว้นว่าจะลุกไปถ่ายหนักถ่ายเบาไม่มี เว้นข้อเดียว
คือในเวลานั้นเรายู่กับครูบาอาจารย์กับพระเถระที่สำนักหลวงปู่มั่น เว้นตั้งแต่เวลามี
ความจำเป็นเกิดอุบัติเหตุฉุกเฉินขึ้นมากภายในวัด จะเกิดกับพระกับเถระ กับครูบา
อาจารย์องค์ใดก็ตาม เราจะลุกให้ไปช่วยเหตุการณ์อันนั้น นอกจากนั้นเราจะไม่มีข้อยก
เว้นว่าจะลุกเลย

ตั้งสัจจะอธิษฐาน ไม่ว่าปวดหนักปวดเบาปวดอะไร ไม่เว้นทั้งนั้น เว้นข้อเดียวที่
ไปช่วยเหตุการณ์นั้นเท่านั้น เป็นยังงี้เป็นกัน ต้องสว่างเป็นวันใหม่ขึ้นมา เราถึงจะยอม
ลุก ถ้ายังไม่สว่างถึงวันใหม่ ตายก็ตายไปเลย ไม่ยอมลุก เอากันอย่างนั้น ๆ ไม่ใช่คืน

หนึ่งคืนเดียว รวมแล้วมันตั้ง ๙ คืน ๑๐ คืนนะ นั่งตลอดรุ่งๆ แต่ไม่ติดกันทุกคืน เว้นสองคืนบ้าง สามคืนบ้าง นั่งตลอดรุ่ง ๆ จนกระทั่งกันแตกเลอะหมดเลย นั่งที่แรกออกร้อนเป็นไฟเผาที่กัน ที่สองต่อมามันออกร้อนมากมันก็พอ แต่เราไม่เคยสนใจ กันพองก็ตาม กันแตกก็ตาม ไม่ใช่จุดที่หมายของเรา จุดที่หมายของเราคือให้กิเลสแตก หมุนตัวเลย ไม่เคยสนใจกับอันนี้ ฟาดเสียจนกระทั่งกันพอง กันแตก กันเลอะ ก็คืน

นี่ละจิตมันหมุนกับธรรม ฆ่ากับกิเลส ไม่เคยสนใจกับตัวเองเลย เป็น ๙ คืน ๑๐ คืน จนถึงกับหลวงปู่มันมาหักห้าม นี่พูดเสียวันนี้ ส่วนมากเราไม่เคยพูด ท่านมาหักห้าม มันจะเลยเถิดเกินไป ความหมายว่าฉัน เราก็พักตั้งแต่บัดนั้นมา เราจึงไม่นั่งตลอดรุ่ง แต่ความเพียรนี้ไม่มีถอย ชัดกันเต็มเหนี่ยวกับกิเลสตัณหา นี่ละความเอาจริงเอางังในธรรมทั้งหลาย มีอำนาจมากในความตั้งอกตั้งใจของตัวเอง ผู้มาประกอบความพากเพียร เอาฟัดกันลงไป กิเลสมันเหนียวแน่นขนาดไหน มันทำความทุกข์ความทรมานให้แก่เรามากน้อยเพียงไร เราทุกข์ทรมานนี้เพื่อจะสังหารกิเลสต่างหาก ไม่ใช่เพื่อให้เราล่มจม เราจะเสียหายตรงไหน เอาชัดกันลงไป

นี่จึงว่าฟัดกันลงตรงนี้ ๆ เอาไม่หยุดไม่ถอย จิตใจที่ถูกจอกถูกแค้นคือกิเลสทั้งหลายปกคลุมหุ้มห่อมืดมิดปิดตาอยู่นี้ค่อยเบิกกว้างออก ๆ สว่างใสออกมา ๆ นี่เรียกว่าจอกแค้นบางไป ธรรมะส่องแสงขึ้นมา เห็นสิ่งที่เราไม่เคยเห็น เกิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบ๊วยก็ไม่เคยเห็น ว่าบาป ว่าบุญ ว่านรก สวรรค์ ว่าเปรต ว่าผี นรกอเวจีที่ไหน เราก็ไม่เคยเห็น แต่เวลาภาวนาเข้าไป ถึงขั้นที่มันจะรู้ปิดไม่อยู่ เอาละนะ เพราะสิ่งเหล่านี้เคยมีมาตั้งแต่เดิมตั้งแต่เรายังไม่เกิด ยังไม่ภาวนา มันมีอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงว่าเราไม่เห็นเท่านั้นเอง เราจึงสนุกกลบล้างได้ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี ๆ ด้วยความตาบอดของเรา

ทีนี้เวลาจิตใจมันสว่างขึ้นมาก็เหมือนตาเราลืมขึ้นมา นี่ มองไปที่ไหนมันก็เห็นคนล้มตา คนตาบอดตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตายมันก็บอดไปทั้งเกิดทั้งตาย มันไม่เห็นอะไรแหละ นี่คนตาบอด คนใจบอด เป็นอย่างนั้น พระพุทธเจ้าพระองค์ใดมาประกาศล้นโลกว่า บาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพานมีมันก็ไม่ยอมเชื่อ นี่คือคนตาบอดบอดตั้งแต่เกิดจนกระทั่งวันตาย คนผู้ต้องการหวังจะรู้จะเห็นอยู่ ปฏิบัติตามวิธีการทำมันก็ค่อยรู้ค่อยไป

ทีนี้มันก็รู้ก็เห็นเรื่องเหล่านั้นนะ พูดอย่างเปิดหัวอกเลย เราหายสงสัยในเรื่องบาปเรื่องบุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เปรตผีประเภทต่าง ๆ ที่เต็มอยู่ทั่วแดนโลกธาตุนี้หายสงสัยหมด เพราะธรรมนั้นเปิดจำไปให้เห็น แต่ก่อนก็ไม่เห็น แต่มันไม่ได้ถึงกับว่าไม่เชื่อนะ มันไม่เห็นก็บอกไม่เห็นเฉย ๆ ความมุ่งมั่นอันหนักก็คือว่า จะมุ่งมั่นเอามรรค ผล นิพพาน สิ่งเหล่านั้นจึงไม่ค่อยหนักหนา แต่เวลามันเปิดเข้ามา ๆ มันรู้

เข้ามา รู้ตรงไหนหาที่ค้ำไม่ได้ นี่ เช่นอย่างเราไม่เคยเห็นหมาไปเห็นหมาเรากันได้ยัง
ง หมาตัวนี้เราไม่เคยเห็น เห็นอย่างนี้เราไม่เชื่อได้หรือ หมาไม่เคยเห็นก็ตาม ไปเห็น
แค่นี้เราก็มองว่าหมา อย่างหมาดำสองตัวนั้น เห็นไหมละ ไปดู

นี่จะไม่เห็นก็ตาม ไปเห็นแล้วก็รู้ว่าหมาเป็นยังง ปรต สัตว์นรกอะไร แบบ
เดียวกัน มันมียังง ๆ ก็ตาของเราจับตาใจนี้ เห็นไปแล้วเจ้าของไม่สงสัยเจ้าของ แล้ว
ไปสงสัยพระพุทธเจ้าหาอะไร ก็พระพุทธเจ้าทั้งนั้นสอนไว้สิ่งเหล่านี้ เราถึงมาปฏิบัติ ถึง
ได้รู้ได้เห็น นี่ละที่นี้เราก็มองสงสัยทุกอย่าง เอาสรุปเลยนะ ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไป
จากจิตใจ ใจนี้สว่างจ้าครอบโลกธาตุขึ้นมา นี่ก็เคยได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว ไม่
ได้พูดด้วยความโอ้อวดอะไร ธรรมไม่มีคำว่าโอ้อวด เอาแต่ของจริงมาพูดล้วน ๆ ส่วน
กิเลส โอ้อวดได้ไม่สงสัยนะ ส่วนธรรมนี้ไม่มี ความจริงมียังง พูดไปอย่างงั้น

อันนี้ก็เหมือนกัน เวลามันเปิดออกมาแล้วปิดได้ยังง ใครจะว่าไม่เห็น ๆ ก็
เหมือนอย่างเราตาดีคนเดียว คนตาบอดหมดทั้งศาลานี้ เขาปฏิเสธว่าเขาไม่เห็น ๆ ก็
เขาตาบอด เนะ โอ้เราตาดีเราจะไปเชื่อคนตาบอดได้ยังง คนตาดีต้องเชื่อตาตัวเองซิ
นี่ความรู้ันนี้อยู่กับตัว มันก็รู้มันก็เห็นได้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้เพียงองค์เดียว ไม่ต้องหา
ใครมาเป็นศาสดาสอน ไม่มีใครมาเป็นพยาน สอนโลกได้ตลอดมา ก็เพราะความรู้ัน
เดียวเต็มเหนี่ยวแล้ว พระสาวกทั้งหลายรู้แล้วเต็มเหนี่ยวด้วยกัน ๆ เต็มกำลังวาสนา
ของตัวเอง นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้อย่างนี้

นี่เราก็ได้ปฏิบัติมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ถึงขนาดชีวิตจะขาด เอา ขาดไป เมื่อถึง
ชั้นมันจะตาย เอาตาย ไม่เคยสลับ ถึงชั้นตายแล้ว เอาตายเลย คำว่าถอยนี้ไม่มี ฟัดเสีย
จนกระทั่งกิเลสมันเสื่อมไม่มีอะไรเหลือ จิตใจกระเทือนโลกธาตุขึ้นมา ดังที่เคยได้พูดให้
พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว พูดถอดออกมาจากหัวใจ และวิธีการปฏิบัติทั้งหนักทั้งเบาทุก
ด้านมาให้พี่น้องทั้งหลายทราบ เราจึงสอนโลกด้วยความไม่สะทกสะท้าน ว่าจะผิดไปที่
ตรงไหน ไม่มี ในหัวใจเรามั่นแนทุกอย่าง ๆ แล้ว เป็นแต่เพียงว่า ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ
มากน้อยเพียงไรนั่นก็เป็นเรื่องกรรมของสัตว์ จะช่วยไม่ได้เมื่อเราช่วยอย่างนี้เขาไม่ยอม
รับแล้วก็เป็นกรรมของเขาเอง มันก็มีเท่านั้น เราไม่มีได้มีเสียกับใคร จุตลาคคนขึ้นจาก
ความตกน้ำ จากจมน้ำ ลากขึ้นมาเขาไม่ยอมขึ้นก็เป็นเรื่องของเขา จมไปก็เป็นเรื่องของ
เขา เราก็มองปล่อยมือเสียก็เท่านั้นเอง

นี่ละอันหนึ่ง เป็นที่หนักมาก กระเทือนถึงใจจนกระทั่งวันตายเราไม่มีวันลืม ใน
การต่อสู้กับกิเลส เอาถึงขั้นเป็นชั้นตาย ไม่ให้เป็นสอง ให้อันเดียว ถ้ากิเลสมันเก่งก็ให้
มันครองโลกธาตุ เราจมไป ถ้าเราเก่งให้กิเลสพัง เราครองธรรมของพระพุทธเจ้าตลอด
ไป สุดท้ายก็ได้ครองธรรม ได้มาสอนพี่น้องทั้งหลายอยู่เวลานี้ นี่เรียกว่า หมดภาระ

ภาระที่เราสละเป็นสละตายนั้นก็เพราะกิเลสเท่านั้น พอกิเลสพังลงไปแล้ว สละหาอะไร ไม่มีอะไรที่จะสละ ไม่มีอะไรจะต่อสู้กัน ที่เป็นข้าศึกก็คือกิเลส กิเลสพังไปหมดแล้วต่อสู้กับอะไร หมดปัญหาโดยประการทั้งปวง

แล้วความสุขในสามแดนโลกธาตุนี้นี้มารวมที่หัวใจนี้หมด ท่านทั้งหลายจะไปหาความสุขว่าจะอยู่ในภูเขาลูกนั้น ป่านี่ ทุ่งนั้น ดงนี้ หรือท้องฟ้ามหาสมุทร อย่าไปหาอะไรอยู่หัวใจของเราแน่ละ ความทุกข์ก็เหมือนกัน อย่าไปหาข้างนอกข้างใน มันอยู่ที่หัวใจ หัวใจนี้ได้รับความทุกข์เพราะสาเหตุอันใด ให้แก้สาเหตุอันนั้น เพราะความชั่วช้าลามก ให้รีบแก้ความไม่ดี ความไม่ดีนั้นแหละทำให้เราเกิดความทุกข์ ถ้าเราทำดีลงไปก็เป็นการแก้ทุกข์ ๆ ความสุขก็เกิดขึ้นมา

อันนี้เราแก้หัวใจของเราหมดโดยสิ้นเชิงแล้ว การที่จะประกอบความพากเพียรให้เป็นทุกข์ลำบากเหมือนแต่ก่อนไม่มี เราบอกจริง ๆ เราไม่เคยมี ตั้งแต่กิเลสพังลงไปแล้วเราไม่เคยได้แก้กิเลสตัวได้อีกเลย หมดโดยสิ้นเชิงจนกระทั่งบัดนี้ นี่นับเป็นเวลา ๕๔ ปีแล้ว ตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ ฟังซิ พี่น้องทั้งหลายฟังเอา วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ เป็นวันที่กิเลสพังลงจากหัวใจ เวลา ๕ ทุ่มพอดี หลังภูเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร นั้นแหละเป็นวันตัดสินกันระหว่างกิเลสกับตัวของเราที่พัวพันกันมา ได้ล่มจม เพราะกิเลสไถลงนรกอเวจีนั้นได้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว

ตั้งแต่บัดนั้นมาข้าศึกคือกิเลสจึงไม่เคยปรากฏมีในหัวใจ อยู่ที่ไหนเป็นความบรมสุข ภายในจิตใจไม่เคยมีอะไรเข้ามาเกี่ยวข้อง มาเป็นคดีเรื่องราวอะไรต่าง ๆ ไม่เคยมีในจิตใจเลย ก็มีแต่เรื่องราวเหตุเรื่องขันธ เจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัว ตัวร้อน เหมือนโลกทั่ว ๆ ไป เพราะอันนี้เป็นสมมุติ โลกเขาเป็นเราก็คงเป็นได้ แต่มันไม่เข้าไปถึงหัวใจ มันก็เป็นอยู่ตามธาตุตามขันธ ตัวหัวใจจริง ๆ ไม่มีอะไรเข้าไปเกี่ยวข้องได้เลย นั่นท่านเรียกว่าบรมสุข หรือว่าธรรมธาตุ นี่ละธรรมชาติที่เลิศเลอสุดยอด อมตธรรม อมตธาตุ อมตจิต คือจิตดวงที่พ้นกิเลสแล้วก็ไม่สูญ ครองธรรมธาตุไว้โดยสมบูรณ์

เหมือนกับกิเลส ยังมีชีวิตอยู่มันก็ไม่สูญ ดกนรกหมกไหม้ก็ปกปิดก็กลบมันก็ไม่สูญ ทนทุกข์ก็ยอมทน ทรมานมากน้อยยอมทน แต่ไม่ยอมสูญ ไม่ยอมสูญก็คือจิตดวงนี้ เวลาพ้นจากสิ่งที่เป็นข้าศึกศัตรูมาแล้ว มาเป็นธรรมธาตุแล้วจึงไม่สูญเต็มเหนี่ยวเลย พี่น้องทั้งหลายแนใจว่า นี่เป็นวาระหนึ่งที่เราได้ช่วยพี่น้องทั้งหลาย อันนี้เป็นพื้นฐานสำคัญที่จะได้มาช่วยพี่น้องทั้งหลาย พอช่วยตัวเองได้เต็มกำลังความสามารถแล้ว จากนั้นก็มาช่วยพี่น้องทั้งหลายเป็นเวลา ๔-๕ ปีแล้ว นี่ก็เอาเป็นอันดับสอง เพราะอันดับสองนี้ไม่เด็ดเหมือนอันดับหนึ่ง อันดับหนึ่งเราคนเดียว จะเป็นก็เป็นได้ ตาย ตายไปได้

เลย ไม่ต้องห่วงใคร แต่เรากับพี่น้องทั้งหลายมันเป็นเรือฟาง ถึงจะเด็ดจะหนักอะไร มันก็เป็นเรือฟาง จะให้มันคล่องตัวเหมือนแต่ก่อนไม่ได้แหละ

เพราะฉะนั้นจึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วหน้ากันว่า หลวงตาช่วยพี่น้องทั้งหลายคราวนี้ ช่วยด้วยความบริสุทธิ์ใจเต็มเหนี่ยว ไม่หวังอะไรเป็นสิ่งที่ตอบแทนเลย แม้แต่เงินบาทเดียวที่พี่น้องทั้งหลายบริจาค นับแต่ทองคำ ดอลลาร์ เงินสดลงมา เงินหนึ่งบาทที่หลวงตาที่จะไปหยิบออกจากของพี่น้องทั้งหลายที่มาถวายเป็นส่วนรวม มาเป็นของตนนี้เราไม่เคยมี เราพิถีพิถันมากที่สุดในสมบัติเหล่านี้ เพราะทำต่อโลกด้วยความเมตตา เราไม่ได้ทำด้วยความหิวโหย เราพอทุกอย่างแล้ว เราไม่เอาอะไร นอกจากช่วยโลกให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย จึงเชื่อในความบริสุทธิ์ของตนว่าสุดส่วน ไม่มีอะไรเป็นมลทินด้วยเจตนาลามกนะ ไม่มี กับสมบัติพี่น้องทั้งหลายนี้ไม่มีเลย กรุณาทราบตามนี้

นี่เราก็ได้เร่งมาถึงขนาดนี้แล้ว ผลแห่งความดีงามของพี่น้องทั้งหลาย แสดงอย่างไบบ้าง เวลานี้ได้ ๕ ตัน กับ ๕๕๙ กิโลกรัมแล้ว แต่ก่อนใครเอามาให้ ไม่เคยมี เวลานี้ก็ปรากฏอยู่แล้วในคลังหลวงของเรา ทองคำตั้ง ๕,๕๕๙ กิโลกรัม เต็มอย่างชัดเจน ไม่มีสงสัยแล้ว แล้วดอลลาร์ตั้ง ๗ ล้าน ๒ แสน นี่เข้าแล้วเวลานี้ แต่ก่อนใครเอามาให้ มีแต่พวกพี่น้องชาวไทยเรา ตะเกียกตะกายด้วยความรักชาติ ด้วยความเสียสละ พร้อมกันด้วยความสามัคคี ตะเกียกตะกายหามา ก็ได้ทองคำมาถึงขนาดนี้ แล้วดอลลาร์ก็ได้ถึงขนาดนี้

เราจะพยายามให้ถึงจุดที่หมายเพื่อจะอุ้มชาติไทยของเรา ให้ขึ้นเต็มสดเต็มส่วน ด้วยทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน แล้วดอลลาร์อย่างน้อยก็คงไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้านแหละ เมื่อถึงนี้แล้วเราก็สมบูรณ์แบบตามกำลังความสามารถของเรา ประเทศไหนมาดูถูกเราไม่ได้นะ ประเทศไทยเราสมบูรณ์แบบแล้ว นี่ก่อนที่หลวงตาที่จะออกมาประกาศ คือได้พิจารณาแล้ว ได้เข้าไปดูทองคำในคลังหลวง หัวหน้าคลังหลวงเขานิมนต์หลวงตาไปดูเอง ตอนที่หลวงตาไปมอคลังหลวงครั้งแรก เขาก็ต้องมีหวังแหละว่า เขจะมีส่วนได้กับเราเมื่อเราไปดูนั้นมาแล้วนี่นะ

แล้วเขาก็นิมนต์เราเข้าไปดูทองคำในคลังหลวงวางไว้เป็นตับ ๆ ๆ เราก็เดินชอกแซกซิกแซก ดูอย่างละเอียดลออนะ ออกมาแล้ว ทีนี้สรุปเลย ทราบว่าทองคำในคลังหลวงของเรา รู้สึกมีน้อยมาก นี่ละที่มันกระเทือนใจมากนะ มีน้อยมาก ไม่คู่ควรกับคนไทยทั้งประเทศ ๖๒ ล้านคนเลย เพราะฉะนั้น จึงได้ออกประกาศตั้งแต่บัดนั้นเพื่อให้ทุนสมบัติเงินทองข้าวของซึ่งเป็นลมหายใจพี่น้องชาวไทยเรา ให้อึดในหัวใจของเราหายใจโล่ง เราเป็นที่พอใจ จึงได้ประกาศทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันขึ้นมา กรุณาทราบตามนี้

เราทำอย่างมีเหตุมีผล ไม่ใช่มาข่มขู่ ยาม ๆ นะ ไปดูแล้วทองคำในคลังหลวงเป็น
 ยังไง จะเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมกับชาติไทยของเราทั้งชาติ ๖๒ ล้านคน เมื่อได้ทองคำ
 มาแล้ว พอหายใจโล่งแหละ ถึงไม่เต็มปอดก็หายใจโล่ง นี่ละเราเอาจุดนี้ ไม่รบกวน
 พี่น้องทั้งหลายมากกว่านั้นแหละ เอาแค่นั้นพอใจ ด้วยการพิจารณาเรียบร้อยแล้ว นี่
 เป็นครั้งที่สองที่ช่วยพี่น้องทั้งหลาย ช่วยอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย แต่มันเป็นเรื่องพ่วง
 เอื่อย ๆ ไปอย่างนั้นแหละ ไม่เหมือนตัวคนเดียว คนเดียวนี่ฟัดเลย อยากกินก็กิน กิน
 ข้าว ไม่อยากกินก็วันช่าง

นี่เราทำมาแล้วนะที่พูดนี้ละ ก็วันก็ตาม ฉันจันทน์ ไม่อยากฉันไม่ฉัน ไปคนเดียว
 ๆ ภาวนา นั่งก็อย่างว่า หามรุ่งหามค่ำ ครั้นเวลาฉันก็เหมือนกัน อยากฉันก็ฉัน ไม่อยาก
 ฉันก็วันก็ตามไม่ฉัน เพราะเราไปคนเดียว เป็นก็เรา ตายคนเดียว เราไม่เห็นยากอะไรนี้
 นะ นี่เคยฝึกทรมานตนจนได้ผลเป็นที่พอใจ ด้วยอำนาจแห่งความเอาจริงเอาจัง ความ
 ขยันหมั่นเพียร ขอให้พี่น้องทั้งหลายยึดนี้ไปเป็นหลักเป็นเกณฑ์เอาไว้ ถึงจะไม่ได้ตาม
 ครูตามอาจารย์ตามพระพุทธเจ้าทุกกระเบียดก็ตาม ก็ขอให้ได้แบบลูกศิษย์ที่มีครูสอน
 ค่อย ๆ เดินตามครู

เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ละ เทศน์ไปเทศน์มากก็จะตาย เหนื่อยแล้ว

มาที่ไร พอได้โอกาสก็มาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลายทุกครั้นนะ อาศัยที่ว่าท่านสงบนี่
 เป็นพระวัดป่าบ้านตาด เคยอยู่กับหลวงตาบัว เป็นลูกศิษย์หลวงตาบัวมาแล้วก็มาสร้าง
 วัดที่นี่ หลวงตาก็เป็นอาจารย์ ทางนี้ก็เป็นลูกศิษย์ พ่อกับลูกมันก็ต้องติดตามกันมา ดู
 เหตุผลตลอด เพราะฉะนั้นจึงมาเยี่ยมพี่น้องทั้งหลายให้เป็นผลรายได้ด้วยกันไปอย่าง
 นี้แหละ

คราวนี้พวกทองคำ ดอลลาร์เราจะได้แรงกว่าปกตินะ เพราะจวนเข้ามา ๆ เรียว
 เข้ามา ไกลเข้ามาพุ่งเรียว ต่อไปจะรวดเร็วขึ้น คือส่วนได้มากกว่าส่วนที่ขาด ขาดมีน้อย
 กว่า แล้วก็เป็นที่แน่ใจเป็นกำลังใจของพี่น้องชาวไทยเราทั่วประเทศแล้วว่า ทองคำเรา
 ดอลลาร์เราเป็นยังไงได้เห็นชัดเจนแล้ว

เวลาหลวงตามาเมื่อไร ถ้ามีเวลาว่างหลวงตาก็มาทุกครั้ง อันดับหนึ่งก็คือลูก
 ศิษย์ท่านสงบ ท่านเป็นพระวัดป่าบ้านตาด จากนั้นแล้วมาอยู่ที่นี่ แล้วก็ติดตามดูลูก
 ศิษย์ลูกหาเป็นยังงี้ พ่อแม่กับลูก ลูกไปที่ไหนพ่อแม่ต้องติดตามใช้ไหม คอยดูเหตุดู
 ผลดีชั่วประการใดอันดับหนึ่ง อันดับสองพี่น้องทั้งหลายก็เป็นลูกศิษย์ของท่านหยี ก็
 แสดงว่าท่านหยีนี้จะพอมีสัทธิธรรมอยู่บ้าง หรือขาดไปสักก็ตัวศีลนะ (หัวเราะกัน) ถ้าไม่
 ขาดก็เรียกว่าพอมีสัทธิธรรมให้เป็นความสงบร่มเย็นแก่พี่น้องทั้งหลาย ได้มาบำเพ็ญคุณ
 งามความดีต่อกัน นี่เป็นอันดับที่สองที่เป็นเหตุให้เชื่อมโยง และดูดีขึ้นไปถึงกันหมด

เวลามาเห็นลูกศิษย์พระนี่แล้ว ประชาชนก็ลูกศิษย์พระ ต่อมาก็กลายเป็นลูกศิษย์หลวงตาบัวเข้าไป มันก็สนิทกันเข้าละซิ อยากทำอะไรก็ว่าละซิที่นี่ ถึงได้มาบอกละเวลาวางมาละ

(เขาวាយทองคำ ๕ บาท ๕๐ สตางค์ เช็ค ๑๐๐,๐๐๐ บาทครับ) ขอนุโมทนาอย่างถึงใจนะ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ ของนี้มีแต่ของรักของสรวง ออกมาจากตับจากปอดของพี่น้องเราทุก ๆ คน ทำไมจึงเสียสละได้ ถ้าหัวใจความเสียสละ ความรักชาติไม่มี น้ำหนักมากกว่าทองหรือเงินเราที่อยู่ในกระเป๋านี้ เราจะสละไม่ได้ อันนั้นน้ำหนักมากกว่านี้ ถึงออกมาจนได้ และเป็นเครื่องประดับชาติของเราให้สง่างามแน่นหนามั่นคงขึ้นได้เพราะความเสียสละ กรุณาทราบตามนี้นะ

ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ เวลากลางค่ำกลางคืนเวลาจะหลับจะนอนเป็นเวลาที่ยาวที่สุด ฟัง ไม่มีงานการอะไร ให้เอาธรรม พุทธ ธัมโม สังโฆ เข้ามากล่อมใจให้สงบเย็นไปด้วยการหลับก็ได้ หรือจะนั่งภาวนาเอาจนจิตสงบแล้วค่อยนอนก็ได้ ให้อยู่กับคำบริกรรมพุทโธ ให้สงบให้หลับไปกับพุทโธก็ได้ เป็นมงคลยิ่งกว่าการคิดยุ่งเหยิงวุ่นวายเป็นไหน ๆ ผากคำภาวนานี้ไว้กับหัวใจ เพราะธรรมนี้เป็นธรรมเลิศเลอ ซึ่งถูกจกแพนปกปิดไว้เวลานี้ ให้เปิดออก ให้ได้เห็นความสุขความเจริญภายในใจของเราบ้าง

ธรรมพระพุทเจ้าประกาศลงมาที่ใจ ให้เปิดสิ่งที่ป็นข้าศึกดั่งที่กล่าวแล้วสักครูนี้ออกวันละเล็กละน้อย เปิดไปเปิดมาหลายครั้งหลายหน มันจะเปิดแจ้งออก แล้วมันจะกระจ่างเห็นหมด ดังที่สอนพี่น้องทั้งหลายนี้ หลวงตาพูดแล้วพูดเล่า คือพูดออกด้วยความอาภาวชาญชาญชัย เป็นที่แน่ใจ ที่ถอดออกมาพูดนี้ออกมาจากของจริงล้วน ๆ ไม่ได้มีคำว่าแฝงว่าแปลงอะไรเลยนะ ปลอมไม่มี เป็นของจริง ๆ ล้วน ๆ

สอนพี่น้องทั้งหลายด้วยความแน่นหนัก เช่นกิริยาท่าทางบางที่แน่นหนัก เหมือนจะฉีกจะกัดกันกินแล้วนะ แต่ความจริงคือพลังของธรรมออกมา ไม่ใช่พลังของกิเลส ถ้าพลังของกิเลสมันออกมา นี่ โกรธ โกรธแค้นจริง ฆ่าได้จริง ๆ เอาให้แหลกไปได้เลย นี่พลังแห่งความโกรธ คือกิเลส แต่พลังของธรรมนี้เป็นน้ำดับไฟ มันจะออกรุนแรงขนาดไหน เหมือนกับน้ำดับไฟเพลิงจักษ์ ๆ แล้วไฟดับ นี่คือพลังของธรรมออกจากใจที่บริสุทธิ์ดวงเดียวนั้นแหละ

ต่อไปนี้จะให้พร จากนั้นก็กลับ พากันผาสุกเย็นใจ อย่าลืมพุทโธเวลาจะหลับจะนอน ทุกคนให้มีพุทโธติดตัวนะ

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.Luangta.or.th or www.Luangta.com